

မုပိုင်နှင်းဆီ စပ်မထီဘုံငါ

အခန်း (၁)

“ရိုးဂုဏ်နှင့် အမြွှာ အစ်မလေးယောက်”

အမြွှာအစ်မလေးယောက်ဆိုတော့ ထူးဆန်းနေမလားမသိဘူးနော်

တကယ်ကိုရှိတာပါဗျ။ အဖေနှင့် အမေက နှစ်သားမွေးပြီး လေးကောင်ကျ(အဲလေ ... နှစ်ကြိမ်မွေးပြီး သမီးလေးယောက်ထွက်ထားတာ) သုံးကြိမ်မြောက်မှာ ရိုးဂုဏ် ဆိုတဲ့ သားလေးပါလာလို့ တော်သေးတာပေါ့။

ရိုးဂုဏ်အတွက်တော့ အစ်မလေးယောက်ရှိတာ ဂုဏ်ယူစရာ မဟုတ်တာ သေချာသည်။ အမွေသမီး လေးယောက်စလုံးဟာ ခွကျကျနှင့် ဘုကလန့်မတွေ့ချည်းပဲ။

အမေကပြောတယ်...သူ့မှာ ပန်းငါးပွင့်ရှိသတဲ့။ အစ်မတွေနာမည်က ဂန္ဓမာနှင့်ပုန်းညက်၊ ယုဇန နှင့်သစ်ခွ... တစ်တွဲစီက ပန်းနာမည်ကြီးတွေ ဆိုတော့ထားပါတော့... ကျွန်တော်မောင်ရိုးဂုဏ်က ဘာကိစ္စနဲ့ သူပန်းပွင့်တွေထဲ ပါနေရသလဲ စဉ်းစားသာကြည့်ကြပါတော့။

မတည့်အတူနေ...ဆိုတာသူတို့မှအစစ်။မျက်လုံးတစ်စုံပွင့်လို့ မနက်လင်းကနေ ဖြစ်လိုက်ကြတဲ့ ရန်ပွဲတွေ မိုးချုပ်အိပ်ချိန်ရောက်တာတောင်မှ အဆုံးမသတ်နိုင်သေး။ ကျွန်တော်က သူတို့တွေကို 1,2, 3,4လို့ပဲ ခေါ်လာတာ အကျင့်ပါနေပါပြီ။ 1နဲ့2စုံတွဲက ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူသလို bodyရော အရုပ်အမောင်းပါဆိုဒ်တူဂိုက်တူတွေ.... အဖေနဲ့အမေတောင်မှ ဘယ်သူအကြီး... ဘယ်သူအငယ်ဆိုတာ အခု ချိန်ထိ ဝါးတားတားဖြစ်နေတုန်း။ ဒါကိုအခွင့်ကောင်းယူပြီး သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ခုခုလုပ်ပြီဆို ပုံမှားရိုက်နေကျလေ။

အဲဒီ 1နဲ့2ဟာ အမြွှာညီအစ်မဆိုပြီး တစ်နေ့မှာ ၂၄နာရီရှိရင် ၂၆နာရီလောက် ရန်ဖြစ်ချင်နေတာ.. မလောက်ရင် ဟိုဘက်ရက်ထဲက

နှစ်နာရီလောက်ချေးပြီး ဖြစ်ဦးမှာကျိန်းသေတယ်...။ သူတို့ချင်းဖြစ်လို့ မဝသေးရင်
ဟိုကောင်တွေ 3နဲ့4နှင့်ပါ ဆက်ဖြစ်ကြတာ။ ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုလို့ ဝုန်းခိုင်းကျနေတာ
မဟုတ်ဘူးနော်... အဖေနဲ့အမေ မသိအောင် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်ဖြစ်နေကြတာဗျ။

သူတို့ချင်းဖြစ်ကြတဲ့ ရန်ပွဲတွေဟာ သိပ်မကြီးကျယ်ပေမယ့်
သူစိမ်းတွေနဲ့ကျရင်တော့ ဘာပွဲ ကြမ်းသလဲမမေးနဲ့... စွာတာကမ်းကုန်တယ်ဗျ။
အမယ်... အဲဒီ အချိန်ကျရင်တော့ သူတို့က အင်မတန်နဲ့အင်မတန်မှကို
စည်းလုံးကြတာ။

သူတို့တွေ အာကြမ်းလျှာကျမ်းတာက ကိစ္စမရှိဘူး။ ဖောက်သည်ချရတဲ့
မောင်ရိုးဂုဏ်ကတော့ ဆင်ဆာနဲ့လွတ်မယ်မထင်ပေါင်၊ ဒါကြောင့်
လွတ်နိုင်မယ်ထင်တဲ့ စကားလုံးတွေတော့ ပြောပြပါရစေ...။

အဲဒီ နေ့က အဖေနဲ့အမေ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သီလသွားယူကြပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့နေတာက ပြည်မြို့တစ်ဖက်ကမ်းက ပန်းတောင်းမြို့မှာပါ။
စီပွားရေးကျတော့ ဘိုးဘွားလက်ထက်ကတည်းက
လယ်မြေတွေအများကြီးရှိပါတယ်။ သီးစားချထားတာပေါ့ ...ပြည်မြို့ပေါ်မှာကျတော့
ဆန်စက်တွေလည်း ရှိသေးတယ်ဆိုတော့ မလိုတဲ့အပြင် ပိုလျှံလို့တောင်
နေပါသေးတယ်... ပြောရမယ် ဆိုရင် ကိုယ့်မြို့မှာတော့ Boss တွေပေါ့ဗျာ။
ခြံဝန်းအကျယ်ကြီးထဲမှာ နှစ်ထက်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးက ဟီးထနေတာ...
စားပင်သီးပင်တွေလည်းစုံပေါ့။ စီးဖို့ကားလေးတစ်စီးလည်းရှိသေး... ဆိုတော့
လိုလေသေမရှိ ပြည့်စုံနေပြီပေါ့လေ...။

ခုနကဟာ ဆက်ပြောရဦးမယ်...ပြဿနာရှာလာတာက နံပါတ် 3၊
နာမည်က ယုဇနလေ။ သူ့ဝါသနာက ဇာတ်ပွဲကြိုက်တာ။ ဘာဇာတ်ပဲလာလာ...
မိုးလင်းပေါက်ကြည့်ရမှ။ အဖေနဲ့အမေက ဘယ်လောက်ပဲဆူဆူ၊
လစ်ရင်လစ်သလိုသွားတာပဲဗျ။ အမယ်... သူကလေ အခုနာမည်ကြီးနေတဲ့
ဇာတ်မင်းသားလေး စွမ်းဇာနည်ဆိုရင် သိပ်ကြိုက်သိပ်ခိုက်ပဲ။ ဖိုးချစ်ဆိုလည်း

အလွတ်မပေး.... ဟန်ဇာမိုးဝင်းဆိုလည်း... လာထားပဲ။ မင်းသားတွေကို ချစ်လွန်းလို့ အာဘွားတက်တက်ပေးတဲ့ မမတွေဆို သူ့ထမင်းသူစားပြီး စားကြိမ်းကြိမ်းနေတာလေ။ ကျွန်တော်လည်းတစ်နေ့တစ်နေ့ ဘယ်မင်းသားကိုယောက်ဖတော်ရမလဲလို့ မျက်ခုံးလှုပ်နေရတာ ပေါ့။

တစ်နေ့... အဲဒီ နံပါတ် ၃ အစ်မဟာ အိမ်ကမသိအောင် ဇာတ်ပွဲသွားခိုးကြည့်ရင်း... မိုးလင်းခါနီး ပြန်အလာလမ်းမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ရီသဲ့သဲ့လုပ်ပါလေရော။ ဒီကောင်ကိုယ်၌ က ကံဆိုးလွန်းပါတယ်လေ... ကျွန်တော်အစ်မအကြောင်း ဘာမှမသိဘဲနဲ့ သွားပြီးဇာတ်လမ်းစတာကိုး...။ ပြီးတော့ ဒင်းကဇာတ်မင်းသားမှမဟုတ်တာ... သူ့မျက်စိထဲမှာ ယောက်ျားလို့ဘယ်ထင်မတုန်း။

အဲဒါနဲ့ပဲ ချက်ကောင်းကိုတွယ်ထည့်လိုက်တာ... (ဟိုကသဘောရိုးနဲ့ ရည်းစားစကားပြောမလို့ ဟာအစ်မက ရိုးတီးယားတားလုပ်တယ်ထင်ပြီးတော့ ဖောင်းဘောကန်ရင်တောင် ကာကွယ်ထားလို့ရတဲ့နေရာကိုမှရွေးပြီး ပိတ်ကန်လိုက်တာတဲ့။) ကံကောင်းလို့ အသက်မထွက်တာပေါ့။

နောက်ဆက်တွဲက... အဲဒီ ကောင်ရဲ့အစ်မတွေ အိမ်ရှေ့မှာတသီတတန်းကြီး လာရန်တွေ့ကြတာပါပဲ။ သူတို့ရန်ပွဲကို တင်ပြရရင်ဖြင့်-

“ဟဲ့ကောင်မ...ငါ့မောင်ကို မတော်မတရားလုပ်တဲ့ကောင်မ... အခုထွက်ခဲ့စမ်း”

သူတို့က ယုဇနမှန်း သိပုံမရပါဘူး။ ယုဇနနဲ့ပုံတူ နံပါတ် ၄သစ်ခွက အရင်ထဘီစွန်တောင်ဆွဲပြီး ထွက်လာပါတယ်။ သူ့ရဲ့နောက်မှာ ကျန်တဲ့သုံးယောက်က တန်းစီပြီးပါလာတာပေါ့။

“နင်တို့က ဘာကောင်မတွေမို့ သူများအိမ်ရှေ့မှာ လာအော်ဟစ်နေရတာ

လဲ...မတော်မတရား လုပ်တယ်ပြောရအောင် နင်တို့မောင်က ဗိုက်ကြီးနေလို့လား”

“ဗိုက်ရိုင်းလိုက်တာကြည့်စမ်း.... လူကမွေးတာမှဟုတ်ရဲ့လား”

“မမရယ် လူသာဆိုအခုလို အတွဲလိုက် အပြတ်လိုက်မွေးပါ့မလား...
ဘာမျိုးနွယ်လဲဆိုတာ စဉ်းစားသာကြည့်တော့”

ကျွန်တော်ရိုးဂုဏ်ကတော့ အေးဆေးပဲ။

တစ်ယောက်တည်းမွေးထားတာကိုး။ မအေးဆေးတာက အစ်မလေးယောက်လေ...။
ဆွေ့ဆွေ့...ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေကြတာ အိမ်ကြမ်းခင်းတောင် ကျိုးမတတ်ပဲ။ နံပါတ် 1က

“အယုတ်တမာမတွေ... နင်တို့မောင်ကစပြီး
ကမြင်းကြောထတာပြောဦးလေ”

“ဟဲ့... လက်ခုပ်ဆိုတာ တစ်ဖက်တည်းတီးလို့မြည်မလား၊ နင်တို့ညီမ
ဆတ်စလူးမကရော ဘာကိစ္စအချိန်မတော် လမ်းထွက်တာလဲ”

နံပါတ်3က ဆတ်ဆတ်ထိမခံပင်။

“ငါ့များ ဆတ်စလူးလေးဘာလေးနဲ့... မိကောင်းဖခင်သားသမီးဟဲ့..
မပြောချင်လို့နော်... နင်တို့လို လက်သည်ဒေါ်ကြီးစိန်ဆီမှာ ကလေးဖျက်ချတဲ့အမျိုး
မဟုတ်ဘူးဟဲ့... သိပြီလား”

ရန်လာတွေ့တဲ့နှစ်ယောက်ဟာ
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး

“မမ ရပ်ကျော်ရွာကျော်ဖြစ်ကုန်ပြီ... ဒီကိစ္စခေါင်းငုပ်မခံနိုင်ဘူး..
ဒေါ်ကြီးစိန်နဲ့သွားရှင်းမယ်.... သစ္စာဖောက်ကြီး”

နံပါတ်2က

“သွားရှင်း...သွားရှင်း...ကျက်သရေတုံးမတွေ”

“မသွားနိုင်သေးဘူး၊ နင်တို့နဲ့ရှင်းစရာကျန်သေးတယ်၊ ဘာကိစ္စငါ့မောင်
ဟိုဒင်းကိုကန်လိုက်တာလဲ”

“ဟုတ်တယ်... အခုငါ့မောင် အိပ်ရာထဲလဲနေပြီ၊ ငါတို့မှာ
မောင်တစ်ယောက်ပဲရှိတာ... မျိုးဆက်တုံးသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...
ညည်းကိုရဲစခန်းတိုင်မယ်”

“ဒါက မိန်းကလေးတွေရဲ့ ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်လေ၊ အမလေးနင်တို့ပဲ
တိုင်တက်သလား... ငါတို့ကလည်း အမျိုးသမီးရေးရာကို တက်တိုင်မယ်ဟေ့”

“ဟဲ့... ကောင်မတွေ အာကျယ်မနေကြနဲ့၊ ခုခံခွင့်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး
ဘလိုင်းကြီးကန်စရာလား... မကျေနပ်ဘူး... လျော်ကြေးပေး”

“ဘာ.. လျော်ကြေး...ဟုတ်လား၊ တစ်ပြားမှရမယ်မထင်နဲ့နော်...
မကျေနပ်ရင် ဟောဟိုမှာ ငါတို့မောင် တစ်ယောက်လုံးရှိတယ်... သွားပြန်ကန်လိုက်၊
ပြီးရင်... သရေပဲ... နင်တို့သောက်ပါးစပ် တွေပိတ်ပြီး ပြန်တော့”

ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေးနေတာ...
သူတို့ပြဿနာထဲ ဆွဲသွင်းပြီး ဇယား ရှုပ်အောင်လုပ်ပြီ။

“အေး... အဲဒီ နင့်မောင်ကိုပဲ ကန်လိုက်တော့မယ် ရတယ်”

ကျွန်တော်ဒေါပွပြီး ကြိုးရုံးအော်တာပေါ့။

“ဟဲ့.... နံပါတ်1,2,3,4နင်တို့တွေ လွန်နေပြီနော်...အဖေနဲ့အမေလာရင်
ငါတိုင်ပြောလိုက်ရမလား၊အေး... ဟိုကောင်မနှစ်ကောင်လည်း လာရဲရင်လာစမ်း...
ဒီမှာတွေ့လား... ငါ့လက်တွေအားနေ တယ်နော်... တွေ့ရာဖမ်းကိုင်ပစ်လိုက်မယ်
ဘာမှတ်နေလဲ”

ဘယ်သဘောမှမဟုတ်ပါ။ ပါးစပ်ထဲရှိရာ လျှောက်ပြောပစ်လိုက်မှ
ဒင်းတို့နှစ်ယောက် တစ်ချိုး တည်းလစ်ပြေးကြတော့သည်။

“တော်တယ်... ငါ့မောင်လေးသိပ်တော်တယ်သိလား... ဟင်း...ဟင်း...
ဟိုကောင်မတွေ လန်ပြီးပြေးသွားပြီ”

လျှောက်ပြောနေ... ဘယ်မှာလှန်လို့လဲ... နံပါတ် 2 နော်”

“ဪ... စကားအဖြစ်ပြောတာပါ ရိုးဂုဏ်ရယ်... ဒီနေ့မောင်လေးကို
မုန့်ဖိုးပေးမယ်၊ ပြန်မတိုင်ကြေးနော်..”

ဒါမျိုးဆို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားတာပေါ့... လာစမ်း

ဒီတိုင်းတော့ အာမမခံနိုင်ဘူးဟေ့... ဘယ်လောက်ပေးမယ်ဆိုတဲ့
အတိုင်းအတာကို ကြည့်ပြီးဆုံးဖြတ်ရမှာ”

“ကြည့်စမ်း...ခွေးကောင် သက်သက်ညှစ်တာ၊ ငါးထောင်ပေးမယ်
ကဲ....”

“မရဘူး”

“နင်ကလည်းဟယ်... ဒါဆိုတစ်သောင်းယူလိုက်”

နည်းနည်းတော့ နီးစပ်လာပြီ...ထပ်တိုးလိုက်ပါဦး”

1,2,3,4, အစ်မတွေအားလုံး စုစည်းကုန်ကြပြီး ပွစိပွစိဖြစ်ကုန်ကြပြီ...

“နှစ်သောင်း”

“သုံးသောင်းတော့ ပေးဗျာ... ဒီလောက်တော့ တန်ပါတယ်၊
ကိုယ့်မောင်တစ်ယောက်လုံးကို သူစိမ်းလက် ၀,ကွက်အပ်လိုက်တဲ့အစ်မတွေ...
ကံကောင်းလို့ ကျွန်တော်လူညွန့်တုန်းတော့မလို့”

“မောင်လေးကလည်းဟယ်... ဒါကြောင့်
နင့်ကိုရိုးတယ်လို့ပြောကြတာ... ငါတို့ကဒီအတိုင်းကြည့်နေပါ့မ လား...
နင့်ကိုလုပ်ကြည့်ပါလား... ဝိုင်းတွယ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့”

“ယုံပါတယ်... ယုံပါတယ်... ဒီရုပ်တွေကိုကြည့်ပြီးတော့လေ...

ပိုက်ဆံကလက်ငင်းနော်၊ ခုထိကျွန်တော့်ဆီ ရောက်မလာသေးဘူး”

“ဟဲ့.. ကောင်မယုဇန၊ နင်ထုတ်လိုက်၊ အဲဒါ... နင်ဆတ်ဆော့လို့ဖြစ်တာ”

“အမယ်... ဘာဆိုင်လို့လဲ... ရန်ဖြစ်တုန်းက နင်တို့လည်းပါတယ်လေ...

အချိုးကျပဲ”

“ဂန္ဓမာနဲ့ပုန်းညက်က တစ်သောင်းခွဲပေး၊

ငါတို့နှစ်ယောက်ကတစ်သောင်းခွဲပေးမယ်”

သူတို့ပိုက်ဆံတွေယူရမှာတောင် ရွံလာတယ်...အဟုတ်၊ ဘယ်နေရာက ထွက်လာသလဲဆိုတော့ အတွင်းခံအင်္ကျီထဲက နှိုက်တဲ့လူက နှိုက်ထုတ်သလိုထဘီကိုဖြန့်ပြီး အထက်ဆင်လိပ်ကြားထဲက ထွက်လာတာလည်းရှိသေး။ သူတို့ဟာသူတို့ဆို စားဖို့တောင်မှ မသဒ္ဓါတဲ့ အစ်မတွေလေ... လေးယောက်စလုံးက ကော်တရာကြီးတွေ။

“ဟဲ့... အဖေတို့ပြန်လာပြီ၊ ဒါပဲနော်... ရိုးဂုဏ်၊ နင်ဖော်ကောင်မလုပ်နဲ့”

ဪ...အစ်မတွေ... အစ်မတွေ၊ တတ်လည်းတတ်နိုင်ကြတယ်။ ခုနက အဆင်နဲ့များ တခြားစီ။အဖေနဲ့ အမေကို ကပ်ဖားနေကြတာလေ။ အကြောင်းမသိတဲ့ မိဘတွေမှာတော့ သူတို့ရဲ့သမီးတွေကို လိမ္မာလိုက်တာတဲ့။ တွေ့သမျှလူကုန် လိုက်ကြွားရတာ အမော။

“အဖေ ဒီနေ့ဘုန်းဘုန်းက ဘာတရားချီးမြင့်လိုက်သလဲဟင်”

“အမေရော... ညောင်းလာလား၊သမီးတို့နှိပ်ပေးမယ်လေ”

“ရေလေးဘာလေးအရင် တိုက်မယ်မရှိဘူးနင်တို့ကလဲ”

“အဖေတို့ကြိုက်တဲ့ ဟင်းတွေ သမီးတို့ချက်ထားတယ်”

“စားလို့မရဘူးလေ သမီးရဲ့၊ အမေတို့ ဥပုသ်စောင့်ထားတဲ့ဥစ္စာ”

“ဟုတ်သားပဲမေ့လို့... မေ့လို့..အဟင်း...”

“တွေ့လားမသိင်္ဂီ၊ မင်းက သမီးတွေမွေးထားတာများ

စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရသေးတယ် မင်းရဲ့သားက မိဘကိုဘာများသိတတ်လို့တုန်း”

ကျွန်တော့်ကိုဆို နည်းနည်းမှမျက်နှာသာမပေးတဲ့အဖေ။

သူ့သမီးတွေကျပြော... မပြောလိုက်ချင်ဘူး။

“အဖေ့သမီးတွေကလေ”

“ဟဲ့...ရိုးဂုဏ်”

လေးယောက်စလုံးဆီက သံပြိုင်ထွက်လာတဲ့အသံပါ။

“အဖေ့သမီးတွေအားလုံး လိမ်လိမ်ပြီးတော့ မာပါတယ်ဗျာ

အမေတစ်ယောက်ပဲ သားကိုချစ်မယ့်သူ ရှိတယ်နော်”

ကျွန်တော်လည်း ချွဲတတ်တာပေါ့။ အမေ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်ပြီး

ချွဲပစ်လိုက်တာ အမေခံနိုင်ရိုးလား။

“အဲဒီ အဖေကတော့လေ... ကျွန်မသားပဲအပြစ်ပြောနေ”

“အလိုလိုက်နော်... ကျပ်ကျပ်အလိုလိုက်...၊ ပြီးမှဘာသံညာသံ

မကြားချင်ဘူး”

အများအားဖြင့် အဖေတွေကသမီးတွေကို ပိုချစ်ကြသလို

အမေတွေကျတော့လည်း သားမှသား။

*

အခန်း (၂)

ဂန္ဓမာနှင့်ပုန်းညက်

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အပြင်ပန်းကကြည့်ရင်တော့

အကုန်လုံးအတူတူပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အကြိုက်ချင်းကတော့ တော်တော်ကွဲပါတယ်။
တွေးခေါ်ယူဆပုံ၊ ခံယူချက်တွေကအစ ဘာတစ်ခုမှမတူပါ။

ဂန္ဓမာကရိုးရိုးကြီးဝတ်ပြီး ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေ တွေးတတ်သည်။

နိုင်ငံတကာကို မျက်ခြေမပြတ်စောင့် ကြည့်နေတာတဲ့။

ဘယ်တိုင်းပြည်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ... စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊

စစ်ရေးစစ်ရာ... ဘယ်မဆိုသူသိ သည်။ ပရီးမီးယားလိဂ်ဆို လည်းစွဲမှစွဲ။

ဘောလုံးထက် ဘောလုံးကန်တဲ့သူတွေကို စိတ်ဝင်စားတာ။

ပုန်းညက်ကျတော့ အဝတ်အစားဝတ်လျှင် ဟော့ရှော့။ ဒါပေမယ့်

သူ့ရဲ့ဝတ်ပုံစားပုံကို အတွင်းစိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လျှင် အများကြီးလွဲပါလိမ့်မည်။ သူမက

ဘယ်အရာမဆို သူ့သဘောအတိုင်း လိုရာကိုဆွဲပြီး ရိုးရိုးကြီးတွေတတ်ခြင်း

ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က ပညာမှာတော့ ထူချွန်ကြသည်။

ဂန္ဓမာက Physics မေဂျာဖြင့်ရန်ကုန်မှာ ဘွဲ့ရခဲ့ပြီးပုန်းညက်က

Chemistry ဖြင့် ဘွဲ့ရခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ခုချိန်မှာတော့ အသက်တွေက သုံးဆယ်နည်းနည်းစွန်းလာပြီမို့

ဘွဲ့ရပေမယ့် လင်မရသေးတဲ့ ဝမ်းမမနဲ့ တူးမမတွေပါ။

ဂန္ဓမာနှင့်ပုန်းညက်မှာ ကျောင်းတုန်းကဆက်သွယ်ချက်တစ်ခုရှိသည်။

ဘာလဲဆိုတော့ ကောင်လေးတွေက လူချင်းမှားပြီး လမ်းမှာတွေ့ရင်

နာမည်မှားခေါ်ပြီး ရည်းစားစကားပြောကြသည်။

ခဏခဏအမှားခံရတော့ အမြွှာနှစ်ယောက်က တိုင်ပင်ထားကြသည်။
ဂန္ဓမာ့ကို ကောင်လေးတစ်ယောက်က ပုန်းညက်နှင့်မှားပြီး

“ပုန်းညက်... တို့တောင်းထားတဲ့အဖြေ ဘယ်တော့ရမှာလဲဟင်...”
ဟုလိုက်မေးသည်။

“ဘာလဲ... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ဟောကြည့်... ငယ်ငယ်လေးနဲ့မေ့ပြီ၊ ရှေ့တစ်ပတ်တုန်းက
စာထဲမှာတောင်းထားတာလေ”

အဲဒီ ကောင်က တော်တော်အတင့်ရဲတာ။ လူသူလေးပါးရှေ့မရှောင်
အတင်းလိုက်တွယ်ကပ်ပြီး ရည်းစားစကား ပြောနေတာ။ ဂန္ဓမာက
နည်းနည်းစိတ်ဆတ်သူမို့

“ဒီမယ်... ရှင့်ကို ပထမဆုံးနဲ့နောက်ဆုံးအကြိမ် warning ပေးလိုက်မယ်
ရှင်ပြန်တော့”

“ရက်စက်လိုက်တာ ပုန်းညက်ရာ ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းလဲသွားတာလဲ
.... ရှေ့တစ်ပတ်တုန်းက မင်းပဲ အဲဒီ စာကို လိုလိုချင်ချင်နဲ့ ယူသွားပြီးတော့”

“လူစိတ်ဆိုတာ ၂၄ နာရီ ၂၄ မျိုးလေ မကြားဖူးဘူးလား ရှင့်ကို
ချစ်လည်း မချစ်ဘူး ... အဖြေလည်း မပေးနိုင်ဘူး၊ ရှင်းတယ်နော်”

“မင်းက ဘာအချိုး ချိုးတာလဲကွ၊ ပြန်မကြိုက်နိုင်ရင်
အစောကြီးကတည်းက အထာတွေ လာမပေးနဲ့ပေါ့”

အမယ် သူကများ လူကို ဟောက်လားငေါက်လားနဲ့ ဒီကလည်း ဂန္ဓမာပဲ
ဘယ်ရမလဲ။

“နင် ငါ့နောက်က ဆက်လိုက်လာရင် ဟောဒီမှာ တွေ့လား
ငါ့လက်ဝါးက ပါးမရွေးဘူးနော်”

“ရတယ် မိန်းမ မရှားဘူးနော် မင်းလိုဟာမျိုးလည်း မလွမ်းလောက်ဘူး၊ လွယ်မယ်ထင်လို့ လိုက်ကြည့်တာ ... မရတော့လဲ ဘိုင့်ဘိုင့်ပဲ”

သူက ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားပေမယ့် ဂန္ဓမာက ဒေါသတွေနှင့် ပုန်းတိုင်းကြပြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။ ဒင်းက မိန်းမမာနကို လာထိပါးသွားတာကိုး။

“တောက် .. ပုန်းညက်မ ဒင်းအနေအထိုင် မတတ်လို့ ဖြစ်ရတာ ၊ အိမ်ရောက်ရင် အတွေ့ပဲ”

ဂန္ဓမာက ပုန်းညက်နှင့် အားရပါးရ စာရင်းရှင်းသော အခါ ပုန်းညက်က သူ့ကို ကျေးဇူးမတင်သည့်အပြင် အပြစ်ဖို့ပါတော့သည်။

“နင်က ငါ့နာမည်သုံးပြီး ဘာဖြစ်လို့ ငြင်းရတာ လဲ”

“ဘာ ... ဒါဆို နင်က ဒီတော့ဂေါ်လီ ရုပ်ကို ပြန်ကြိုက်မယ်ပေါ့”

“စဉ်းစားသင့်ရင် စဉ်းစားရမှာပေါ့”

“အေး ... နင့်ဟာနင် သေအောင်စဉ်းစားနော် နင့်အကောင် ငါ့ကို နင်မှတ်ပြီး လိုက်လိုက်နေတာတော့ လုံးဝ မမိုက်ဘူး၊ ငါကလည်း သူ့ကိုလုံးဝခံစားလို့ မရဘူး၊ နင်မကြိုက်ချင်ရင် ဒီပြင်လူ ပြောင်းကြိုက် ... ဒါပဲ”

“ဘုရား ...ဘုရား .. ရည်းစားတောင်မှ သူကြိုက်တာ ထားပေးရဦးမယ်၊ နေစမ်းပါဦး ယူမှာက နင်နဲ့လား ငါနဲ့လား”

နည်းနည်းတော့ ပွဲကြမ်းလာပြီ။

ဂန္ဓမာက

“နင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော် ပုန်းညက် ငါ အဖေတို့နဲ့ လှမ်းတိုင်လိုက်ရမလား”

“အမယ် ... နင်ကများ ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်နေရသေး ... နင့်အကြောင်း

ငါမသိဘူးများ မှတ်နေလား၊ ငါ့ကိုလည်း နင်နဲ့မှားပြီး လာလာ ရောနေတဲ့ တစ်ယောက်ရှိတယ်။ နင်သိမှာပါ ကတုံး ဆံတောက်နဲ့ ကောင်လေ ... အေး ဒီတစ်ခါ ငါ့အလှည့်ပဲ၊ တွေ့လို့ကတော့ အပြတ် ငြင်းပစ်လိုက်မယ်”

ပုန်းညက်က သူ့အလှည့်ဆိုပြီး နိုင်ထက်စီးနင်း ပြောချလိုက်ပါသည်။

ဂန္ဓမာက တဟင်းဟင်းရယ်ရင်း

“ကောင်းတာပေါ့ဟယ် ... ငါလည်း သူ့ကို ငြင်းမလို့ လုပ်ထားတာ .. ပါးစပ်ညောင်း သက်သာတာပေါ့”

“ဟင် ”

“ငြင်းဖြစ်အောင် ငြင်းလိုက်နော်”

ဂန္ဓမာက ဒီပွဲမှာ သူနိုင်ပြီ ဆိုပြီး ဒိုင်ပွဲရပ်ဖြင့် လှည့်ထွက်သွားတော့ ပုန်းညက်မှာ ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ ကျန်ခဲ့ရသည်။

*

သိပ်မကြာပါ ... ဂန္ဓမာကို လိုက်နေသော သူက လူမှားပြီး ယုဇန ပလာဇာထဲမှာ ပုန်းညက်နောက်မှ တောက်တဲ့ ကပ်သလို ကပ်လိုက်လာသည်။ သူကပ်ပုံက တစ်မျိုးပါပဲ။ ခွာလည်းမခွာ ကပ်လည်း မကပ်ရဲနဲ့ ဟာသ လူရွှင်တော်တွေလို ရုပ်မျိုးနှင့် ဆိုတော့ ဂန္ဓမာက ဘယ်လောက်တောင် ကောင်ထားလဲ မသိပါ။ သူ့ခမျာ မဝံ့မရဲဖြစ်နေပုံ ရသည်။ ပုန်းညက်က စပြီး

“ရှင် ကျွန်မနောက် ဘာလိုက်လုပ်နေတာလဲ”

ဟု ညင်သာစွာ ပြောလိုက်သော အခါ တစ်ဖက်က အတင့်ရဲလားပြီး

“ကျွန် ... ကျွန်တော် ဂန္ဓမာ့ဆီက အဖြေလိုချင်လို့ပါ”

“ရှင်က ဘယ်တော့ လိုချင်လို့လဲ”

“ဗျာ ”

“မဗျာနဲ့လေ ... ရှင်ဗမာစကား နားမလည်ဘူးလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... အခုရရင် အခုလိုချင်တာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆို ... အခုရပြီလို မှတ်လိုက်တော့”

အမယ် ဒင်းက ပျော်သွားမလား မှတ်တယ်.... ဘာပြောတယ် ထင်သလဲ။

“ဟင် လွယ်လိုက်တာ”

တဲ့လေ။

“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂန္ဓမာက မာနကြီးတယ်လို့ ကြားထားတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ရမယ် ထင်မထားဘူးလို့ ပြောတာ”

“အေးလေ ... အခုသိပြီ မဟုတ်လား ... လွယ်လွယ်နဲ့ ပေးတယ် ထင်ရင် ပြန်ရုတ်သိမ်းပေးမယ်လေ”

“အမယ်လေး ...မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော သွားတော့လေ”

“ခဏလေး နေဦးလေ၊ အခု ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ချစ်သူဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ တစ်ခုခု သွားစားရအောင်လေ..”

ပုန်းညက်က သဘောခွေသွားသည်။ ဂန္ဓမာ အမှတ်နှင့် စားရချည်သေးရဲ့။ အပြတ်ကို တွယ်ပစ်လိုက်မယ် ဘာမှတ်နေလဲ ဟင်း ဟင်း။

ပုန်းညက်က ကြိုးဝါးထားသလို ဆိုင်ကို ရောက်တော့လည်း ကောင်းပေ့

ဈေးကြီးပေ့ဆိုတာတွေချည်း ရွေးပြီးမှာသည်။

ဒီကောင်ကလည်း တဏှာရူး သိလား။ အခုမှ ရတဲ့ ချစ်သူဆိုပေမယ့် ... အနားမှာ ကပ်ထိုင်ပြီး ပွတ်သီး ပွတ်သပ် နေချင်သေးတာ။

“ဒီမယ် ... ရှင် ဟိုဘက်တစ်ခုကျော်မှာ ပြောင်းထိုင်ပေးပါလား မဟုတ်ရင်တော့ ကျွန်မ ထပြန်ရလိမ့်မယ်”

ဘသားချောက မကြည်မလင်ဖြင့် နေရာရွှေ့သွားသည်။ ဟင်းပွဲတွေ ရောက်လာတော့ ပုန်းညက်က ခေါင်းမဖော်တမ်း ဆွဲတော့သည်။ ဟိုသငယ်ခမျာမှာ မရှုနိုင်မကယ်နိုင် မျက်နှာဖြင့် အသစ်စက်စက် ရည်းစားလေးကို တအံ့တဩဖြင့် ထိုင်ပြီး ခစားနေသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း တော်တော် ငတ်ပြတ်နေတာပဲဟု ကောင်းချီးပေးနေလေသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ ... ရော့ .. စား”

ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နှင့် ဟင်းတစ်ဖက်ကို တူနှင့် ညှပ်ပြီး ဟိုလူပန်းကန်ထဲကို လှမ်းထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဟိုကလည်း ဝမ်းသာအားရ စားတော့တာပေါ့။ ပုန်းညက်က

“စားလို့ ကောင်းလား”

“ကောင်းတယ်”

“ကောင်းမှာပေါ့ ... စားမှ မစားဖူးတာကိုး”

“ခင်ဗျာ”

စားနေတဲ့ ဟာလေးတောင်မှ နင်တင်တင်ဖြစ်သွားပုံရသည်။

“ကဲ ... ကျွန်မ သွားပြီ တဲ့တဲ့”

ပုန်းညက်က ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်းဖြင့် ကြွချီတော်မူသွားပြီ။

ဟိုလူ့ရှေ့မှာတော့ ဂန္ဓမာကို ရုတ်တရတ် ခေါ်ထုတ်လို့ မထွက်ဘဲ တဂန်ဂန်ဖြင့်
အော်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်။

*

ပုန်းညက်အဖြေပေးခဲ့သော ဂန္ဓမာ့ချစ်သူ

ပုန်းညက်ကို ဂန္ဓမာလိုက်ရှာနေသည်။ တွေ့ရင် ပုန်းခိုင်းကြမယ်ဆိုတဲ့
အချိုးနှင့်...

“ပုန်းညက်...လာစမ်း၊ နင် အခုထွက်လာခဲ့”

ပုန်းညက်က ထိမထင်မျက်နှာပေးဖြင့် ကြွမ်းတော်မူလာပြီး

“ဘာလဲ”

“နင် ဘာတွေဇာတ်လမ်းရှုပ်လာတာလဲဟင် ဟိုကောင်က ငါ့ဆီကို
ဖုန်းဆက်ပြီး ပိုင်စိုးပိုင်နင်းတွေပြော နေတာ ကျက်သရေတုန်းလွန်းလို့”

“အမယ် ငါကစေတနာနဲ့ နင်ရည်းစားရပါစေဆိုပြီး အဖြေပေးခဲ့တာလေ၊
တော်ကြာ ငါ့လိုဖြစ်မှာစိုးလို့ ကိုယ်ချင်းစာပြီး...”

“တော်..တိတ်..အခုဟိုကောင်က ငါ့ကိုချိန်းလားချက်လား လုပ်နေပြီ၊
ဒီပြဿနာ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

ဘယ်အရာမဆို ရိုးရိုးကြီးတွေးတတ်သော ပုန်းညက်က

“ဒါများဟယ်...သွားတွေ့လိုက်ပေါ့”

ဂန္ဓမာက အငေါ်တူးတော့ ပုန်းညက်ကတွေ့ချင်ရာ
တွေ့ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

“ငါ သိပြီ၊ ဟိုကနင့်ကို အကြင်နာပေးလွှတ်မှာ ကြောက်လို့မဟုတ်လား”

“အယုတ်တမာမ နင်နော်”

ဂန္ဓမာလိုက်ထုတော့ ပုန်းညက်က ပတ်ပြေးပြေးပါသည်။

ဒီလိုနှင့်ပဲ.. ဂန္ဓမာမှာ ပုန်းညက်ကောင်းမှုဖြင့်

ချစ်သူတစ်ယောက်ရခဲ့ပါသည်။

အောင်မောင်းဆိုတဲ့ ဂန္ဓမာချစ်သူက အူကြောင်ကြားပါ။ ခုချိန်ထိ သူ့ရည်းစားအစစ်က ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိပုံမရပါ။ ဂန္ဓမာကလည်း သူမမှာ အမြှာညီမရှိတယ်ဆိုတာကို အာညောင်းခံပြီးရှင်းပြမနေတော့ပါ။ ကြုံရင်ကြုံ သလိုလူစားထိုးလို့ရတယ်လေ။

ဥပမာ..ပုန်းညက်နှင့်အောင်မောင်း ကြုံတဲ့အခါကျတော့ သူ ဘာပြောလိုက်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် နားလည်မှု ယူထားရတာ ပေါ့။

တစ်ခါတုန်းက ပုန်းညက် ဘာသာပြန်လွဲတာကို ပြောရဦးမယ်။ ဂန္ဓမာက အောင်မောင်းနှင့်တွေ့လျှင် စနေနေ့ကျရင် ကိုးနာရီကနေ ဆယ့်တစ်နာရီအထိ ရွှေ့တိဂုံဘုရားမှာရှိမယ်လို့ ပြောခိုင်းတာ ဟိုမမက အောင်မောင်းနှင့်တွေ့တော့

“စနေနေ့ကျရင်...ညကိုးနာရီကနေ ဆယ့်တစ်နာရီအထိ ဘုရားမှာရှိနေမယ်...လာဖြစ်အောင်လာခဲ့နော်”

လို့ပြောသည်။ တကယ်လည်း ဟို အူကြောင်ကြားကောင်က မနက်ပိုင်းကိုမလာဘဲ ညကိုးနာရီကနေ ဘုရားပိတ်တဲ့အထိ သွားထိုင်စောင့်နေတာတဲ့။

အဆုံးသတ်ရလဒ်ကတော့ သူတို့စုံတွဲ ကွဲပြဲသွားကြတာပါပဲ။ ဂန္ဓမာကလည်း အောင်မောင်းက သူမကို အလေးမထားတာ အသည်းနာသတဲ့။

အောင်မောင်းကလည်း သူ့ကိုအရူး လုပ်သွားတာကို မခံစားနိုင်ဘူးတဲ့။

တရားခံအစစ်ကတော့ ပုန်းညက်ဖြစ်သည်။

သူသာ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိလျှင် ညကိုးနာရီကျော်လျှင်
ဘုရားပိတ်မှန်းသိရမှာပေါ့။ သူမကဒီလိုပါပဲ။ သူ့စိတ် နှင့်တည့်သလို
တွေးပစ်လိုက်တာပါပဲ။

အဲဒီ ကတည်းက ဂန္ဓမာလည်း ရည်းစားမထားရဲတော့တာ ခုချိန်အထိပဲ။

*

အခန်း (၃)

ယုဇနနှင့်သစ်ခွ

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကျတော့ ဖေနှင့်အမေက မကွေးကောလိပ်တွင် တက်စေသည်။ ပြည်မှာလည်း ကောလိပ်ရှိရဲ့သားနဲ့ သမီးတွေကိုနေရာခွဲပြီး ရှာဖွေခွင့်ပေးထားတာတဲ့လေ။ တစ်ပတ်ကိုတစ်ကြိမ်...အိမ်ပြန်ပြီး မုန့်ဖိုးလာလာယူကြသည်။စားစရာဆိုလည်း မကွေးတစ်ခါပြန်တိုင်း ခြင်းကြီးခြင်းငယ်တွေနှင့် သယ်သွားသေးတာ။ ဘာတဲ့... သူတို့အပြောက သူငယ်ချင်းတွေကိုခွဲကျွေးချင်လို့တဲ့။ အမေ့ခမျာ မီးဖိုထဲက မထွက်တမ်းကိုချက်ပြုတ်ရတာ ။

အဆောင်ရောက်တော့ သူတို့အမြွှာနှစ်ကောင် ဘာလုပ်တယ်ထင်ပါသလဲ။ သူငယ်ချင်းတွေကို ဟင်းရောင်းစားပြီး ဈေးသည်ကြီးဆန်နီ လုပ်နေကြတာ။ အိမ်ကပါသွားတဲ့ဟင်းတွေ ငပိကြော်ပြောင်သွားတဲ့အ ခါသူတို့မှာ သောင်းဂဏန်းလောက်တော့ ပိုက်မိနေပြီ။ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်ဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်တော့။

ဒီအမြွှာနှစ်ယောက်မှာ ပွဲကြိုက်ခင်က ယုဇနဖြစ်ပြီး အငယ်မသစ်ခွကျတော့ ခါတို့လျှင်ယောင်တတ်လွန်း သည်။ခါးမတို့လဲဘဲ သူ့ရှေ့မှာ တစ်ခုခုလုပ်ပြလျှင် ထိုပုံစံအတိုင်းလိုက်လုပ်တတ်သည်။

လွန်ခဲ့သောခြောက်လလောက်က အမေက သစ်ခွကို ဆီသွားဝယ်ခိုင်းသည်။ ဈေးထဲမှဆီဝယ်ပြီးပြန်လာသော သစ်ခွသည် ဟိုငေးဒီငေးဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်လာသည်။ သူ့ရှေ့မှလျှောက်နေသော လူကြီးလက်ထဲတွင် ရေသန့်ဘူကိုင်ထားပြီး ထိုလူက အဖုံးကိုဖွင့်ကာ ရေတွေကိုသွန် ပစ်လိုက်သည်။ အဲဒါကိုမြင်ပြီး အနောက်မှလိုက်လာသော သစ်ခွက ထိုလူလုပ်သည့်အတိုင်း ဆီဘူအဖုံးကိုဖွင့်ကာ ဆီတွေကို

အားရပါးရသွန်ပစ်လေတော့သည်။ ဆီကုန်လို့စောင့်နေတဲ့အမေက ဆီဘူးဗလာဖြင့်ပြန်လာသော သစ်ခွကိုတွေ့တော့ ဒေါသထွက်ပြီး ဆူပါလေတော့သည်။

“မိသစ်ခွ၊ ငါ့မှာတော့စောင့်လိုက်ရတာ ညည်းကဆီမဝယ်ဘဲ ဘယ်သဝေထိုးနေတာတုန်း”

“ဝယ်လာပါတယ် အမေရဲ့”

“ဒါဆို ဘယ်မလဲဆီတွေ”

“သွန်ပစ်လိုက်ပြီ”

“ဘာ..ဆီတစ်ပိဿာ ဘယ်လောက်အောက်မေ့လို့တုန်း ဘယ်ကိစ္စ သွန်လာရတာ လဲ ငါ့ပြောစမ်း”

သစ်ခွမျက်နှာလေးက ဆီးရွက်သာသာလောက် ရှိတော့သည်။

“သမီးအပြစ်မဟုတ်ဘူး အမေ၊ သမီးရှေ့က လူကြီးကြောင့်ပေါ့..သူကသမီးရှေ့မှာ ရေတွေလာသွန် ပြတာကိုး”

“ဘာ...သူသွန်တာကရေဟဲ့၊ ညည်းသွန်လိုက်တာက တစ်ပိဿာငုံးထောင်ကျော်တဲ့ မြေပဲဆီတွေလေ၊ သတိလေးဘာလေးထားပါလား သစ်ခွရယ်..ကိုယ်က မိန်းကလေးလေ...သမီးလုပ်ပုံကမတော် သူကိုယ့်ရှေ့မှာ ပုဆိုးချွတ်ပြရင် လိုက်ချွတ်မှာပဲလား”

“မေမေနော်”

အဖေကသူ့သမီး အမြွှာနှစ်စုံမှာအငယ်မ သစ်ခွကိုပိုပြီး ဂရုစိုက်သည်။

ဆီတွေသွန်ပြီးကတည်းက အပြင်ကိစ္စမခိုင်းတော့ဘဲ ရိုးဂုဏ်ကိုသာ ခိုင်းတော့သည်။ ညအိပ်လျှင် ကျန်တဲ့အစ်မသုံးယောက်က သစ်ခွကို အလယ်မှာထားပြီး ကင်းစောင့်သလို စောင့်အိပ်ရသည်။

ဒါတောင်မှ မိသစ်ခွက မကွေးမှာကျောင်းတက်တုန်း
ညအိပ်ရင်းယောင်ပြီး မကွေးမြို့တစ်ပတ်ပတ်လိုက်သေးသည်။ မိုးလင်းခါနီး မှ
အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ အဆောင်ပိုင်ရှင် အန်တီကြီးနှင့်တိုးပြီး
ကောင်းကောင်းအဆူခံလိုက်ရသည်။

အဆောင်မှာ ယုဇနရှိနေလို့သာ သစ်ခွယောင်တတ်ကြောင်း
ပြောပြနိုင်တာ။ အကြောင်းမသိသူတွေဆို ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ထင်နေလောက်ပြီ။

သူ့ခါးတို့လျှင် ယောင်တတ်တာတွေထဲက တစ်ခုကိုပြောရလျှင်
တစ်နေ့..သူတို့အတန်းထဲက ကောင်လေးသုံးယောက်က
သစ်ခွယောင်တတ်တာသိပြီး ခါးတို့လိုက်သည်။

သစ်ခွက ရုပ်ရည်လေးနဲ့မလိုက်၊ ယောင်လိုက်ပုံက
“ဟဲ့..ဂန်းမသား...စလူးကောင်”

တဲ့။ အဲဒီ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဒီကောင်တွေ မစရဲတော့ပါ။
ယုဇနတို့အမြွှာနှစ်ယောက်ကို ခါးတို့လိုက်လျှင် ခွဲရလွယ်ကူသွားသည်။
ခါးလန့်တတ်သူက သစ်ခွလေ။

ဂန္ဓမာတို့အတွဲနှင့် ယုဇနတို့အတွဲက နှစ်နှစ်စီကွာကြသည်။
ကျောင်းသာပြီးသွားသည်၊ ရည်းစားမရတဲ့ သရီးမမနှင့်ဖိုးမမပါ။
ကံအဆိုးဆုံးသူက မောင်ရိုးဂုဏ်လေးပေါ့။

အမေ့ရဲ့တစ်ချက်လွတ်အမိန့်အောက်မှာ အနှစ်နှစ်အလလ
စိတ်ကူယဉ်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းတော်ကပုံပြင်လေး အဆုံးသတ်လိုက်ရပါတယ်။

အမေက သားလေးတစ်ယောက်တည်း စိတ်မချဘူးဆိုပြီး
အဝေးသင်တက္ကသိုလ်ပဲ တက်ခိုင်းတာလေ..။

ရိုးဂုဏ်ဆိုတဲ့ကောင်မှာတော့ ပန်းပွင့်လေးတွေဆီသွားပြီး ရစ်ဝဲဖို့
ပျားပိတုန်းလည်းမလုပ်ရ။ အညှီရှိရာ သွားပြီးအုံဖို့ယင်ကောင်လည်း
မလုပ်ရနှင့်ကျောင်းပြီးတော့လည်း ဆန်စက်မှာဝင်လုပ်ရပြန်သည်။

အခုဆို အသက်ကနှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ကျော်လို့နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ထဲကို
ရောက်နေပြီ၊ ရည်းစားဆိုလို့ မူးလို့တောင်ရှူစရာမရှိတဲ့ အဖြစ်လေ။

အမေ့သမီးငါးယောက်စလုံးဟာ ပညာအရာမှာ စုံလင်ခဲ့ပေမယ့်
ကြင်ယာအနေနှင့်ကတော့ ဝလုံးဝိုင်းတဲ့ အဆင့်ကမတက်သေးပါ။

တစ်အိမ်လုံးမှာ လူလွတ်တွေချည်းဆုတော့လည်း
အားအားရှိကိုက်နေ(အဲလေ ရန်ဖြစ်နေကြ)တာပေါ့။

ကြာတော့...သူတို့ဒဏ်ကို ရိုးဂုဏ်မခံနိုင်တော့ဘူး။

ကိုယ်လည်း လူပျိုပီပီ ကိုယ့်အစွမ်းအစလေးကတော့
ထုတ်ပြချင်သေးတာပေါ့။

ခက်နေတာက အစ်မလေးယောက်လေ။

အားလုံးက အတို့အတောင်တွေချည်းပဲဆိုတော့ အီစီကလီလေးတွေရော၊
မအီတအီကလေးတွေနဲ့ရော ဇာတ်လမ်းဆက်လို့မရဘူး။

ဟိုတလောက ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့မှာ ကောင်းလေးတွေတစ်အုပ်ကြီး
ဂစ်တာလာတီးကြတယ်။

ကျွန်တော်သေချာနားထောင်နေတာ၊ အချိန်သာကုန်သွားတယ်
သူတို့ကပန်းကလေးတွေကို တင်စားပြီးသာဆိုနေတယ် ဘယ်သူ့ကိုရည်ရွယ်မှန်းလဲ
မသိရဘူး။

ကြာတော့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။

ကျွန်တော်သူတို့ သီချင်းဆိုနေတဲ့ဆီကို ရောက်သွားပြီး

“ဟေ့ကောင်တွေ...ပန်းကလေးလို လှနေတာပဲ ကြည့်ချင်ပါသည်
လုပ်မနေနဲ့....မင်းတို့ဘယ်သူ့ကို လာချိန်နေတာလဲ...ယောကျာ်းချင်းပဲကွာ
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့။...သေချာတာတစ်ခုက ငါ့အစ်မတွေထဲမှာ နှင်းဆီမှမပါတာ၊
ဂန္ဓမာ၊ပုန်းညက်၊ယုဇန၊သစ်ခွအစုံရှိတယ် သိလား၊ အလှထိုင်ကြည့်မနေနဲ့
ကြိုက်တဲ့ပန်းသာ ခူးသွားလိုက်ကွာ”

“တကယ်လား ညီလေး...တကယ်နော်...ပြောပြီး စလစ်နံပါတ်တစ်ပဲ၊
အကုန်လုံးခူးသွားလိုက်တော့မယ်”

“တော်ပြီ...stop...မင်း တစ်ယောက်တည်းကို ယောက်ဖလေးခါ
မတော်နိုင်ဘူးကွ၊ ငါ့မှာ...အစ်မလေး ယောက်ရှိတဲ့အတွက်
ယောက်ဖလေးယောက်တော့ ရရမှာပေါ့”

“ဒါနဲ့..ယောက်ဖလေးနာမည်က ဘယ်သူ”

“ရိုးဂုဏ်”

“မင်းကမီးစိမ်းပြတော့....တို့အုပ်စုထဲက လေးယောက်
tryတော့မယ်နော်”

“OK”

ဟူး....ခုမှပဲ အပူလုံးကြီးကျတော့တယ်။

သူတို့ဘဲ သူတို့အတွဲနှင့်ဆို ကျွန်တော့်ကို
လိုက်နှောက်ယှက်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူးလေ။

“ဟေ့ကောင် ရိုးဂုဏ်၊ မင်းအစ်မတွေကို ငါတို့မခွဲတတ်ဘူးကွ၊
ဒါတစ်ခုတော့ ကူဦး”

“ဒီလိုလုပ်...သူတို့လက်ထဲက ပန်းတွေကိုကြည့်ကြပေါ့...
ဂန္ဓမာပန်းကိုင်လာရင် အဲဒါဂန္ဓမာပဲ၊ သစ်ခွပန်းကိုင်လာရင်တော့ သစ်ခွပေါ့၊ ပြီးမှ

ကိုယ့်လူကိုယ် ဆက်လုပ်ရှားကြတော့”

ဘာကောင်တွေမှန်းမသိ။

တုံးလိုက်တာလည်း လွန်ရော။

ရိုးဂုဏ်မှာတော့ သူ့အစ်မတွေလက်ထဲကို ပန်းရောက်ဖို့အရေး
ကြံရဖန်ရပြန်သည်။

နောက်နေ့ကျတော့ သူတို့နာမည်ပါတဲ့ပန်းလေးမျိုးကို
ပြေးဝယ်ပြီးသည်နောက် အစ်မတွေကို အမျိုးမျိုးစည်းရုံးရသည်။

“1နဲ့2ရေ...ကျွန်တော်ဒီနေ့ဗေဒင် သွားကြည့်လာတာ အရမ်းမှန်တယ်ဗျ။
မင်းအိမ်မှာဆင်တူတွေ များနေလိမ့်မယ်တဲ့၊အဲဒီ တော့ တူတာတွေထဲမှာ
အန္တရာယ်တွေ ဝိုင်းနေတယ်ဆိုပဲ”

ကြည့်...သူတို့ရဲ့မျက်လုံးတွေ ဇီးကွက်လို ပြူးကျယ်လာပြီ။

“ဘယ်လိုအန္တရာယ်တဲ့လဲ ရိုးဂုဏ်”

“ယာဉ်အန္တရာယ်တဲ့...ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်နော်၊
ဖြစ်လိုက်လို့ကတော့ နင်တို့အစိမ်းးသေနဲ့ သေရမှာ”

“ဘုရား...ဘုရား...ငါတို့အဲသလိုတော့မသေချင်ပါဘူးဟယ်၊
ယောက်ျားတောင်မရသေးတဲ့ဥစ္စာ”

ရိုးဂုဏ်က ဒေါသထွက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး

“အရေးထဲ....ယောက်ျားကရူးနေရသေးတယ်၊ နင်တို့ကို
ယတြာချေခိုင်းလိုက်တယ်၊ ရှေ့...ဒီမှာပန်းမှာ၊ ကိုယ့်နာမည်နဲ့တူတဲ့ပန်းကို
ဘုရားမှာသွားလှူပြီး ဆုတောင်းရမယ်တဲ့...အဲဒါဒီနေ့ပဲသွားနော်၊ နေ့ဆိုင်းမနေနဲ့”

ယုဇနနဲ့သစ်ခွက တစ်မျိုး။

“ဟဲ့....ငါတို့ရောပါလားဟင်”

“ပါတာပေါ့ဟ....နင်တို့လည်း ဆင်တူပဲဥစ္စာ”

သူတို့နှစ်ယောက်ကမှ ပိုကြောက်တတ်တာ။ သူတို့ပါတယ်လည်းဆိုရော ပြေးလိုက်တာမှ တချိုးတည်း။ ဘုရားသွားတော့မယ်တဲ့။

အမြွှာလေးယောက် ဘုရားပေါ်သို့ တက်လာချိန်တွင် ရိုးဂုဏ်မြှောက်ပေးထားသဖြင့် တက်ကြွတဲ့ ကြက်ဖဖြစ်နေကြသော သူငယ်တော်အုပ်စုမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်...စိုးစိုး၊ ဟိုးမှာဂန္ဓမာပန်းကိုင်ထားတဲ့ တစ်ယောက်က မင်းကောင်မလေး၊ သူ့နောက်ကိုလိုက်ပြီး လှုပ်ရှားတော့၊ ဖိုးကျော်က သစ်ခွပန်းနော်”

အဲ...သူတို့ခက်နေတာက ပုန်းညက်နှင့်ယုဇပန်းကို
သေသေချာချာမမြင်ဘူးခြင်းပင်။

ဘယ်ဟာက ပုန်းညက်...ဘယ်ဟာက ယုဇနမှန်းကို မသိပါ။

“ဟေ့ကောင်...ငါကယုဇနဆို....ဘယ်တစ်ယောက်လဲကွ”

“ငါ့ပွေးညက်....အဲလေ...ပုန်းညက်လေးရော”

အခါတော်ပေးက

“ငါလည်းမသိဘူး၊ ချော်လဲရောထိုင်လိုက်ပေါ့ကွာ”

ဂန္ဓမာနှင့်ပုန်းညက်တို့တစ်တွဲက တနင်္လာနံထောင့်ကို သွားနေကြသည်။

စိုးစိုးနှင့်ဖုန်းမြင့်က နှုတ်သွက်လျှာသွက်ဖြင့်

“ဂန္ဓမာနှင့်ယုဇနက တနင်္လာသမီးတွေလား”

ဟု သွားကြောင်သည်။

ယုဇနမဟုတ်တဲ့ပုန်းညက်က

“ဘာလဲ...ရှင်က ခုနစ်ရက်သားသမီးစာရင်း ပြုစုရေးအဖွဲ့ကလား”

“မနေ့ညက ကျွန်တော်တို့ သီချင်းလာဆိုတာ နားထောင်လို့
ကောင်းရဲ့လားလို့..”

အိပ်လို့တော့ကောင်းတယ်ရှင်...နားထဲကို ဝှမ်းထည့်ပြီး
အိပ်ပစ်လိုက်တာ တစ်ရေးတည်းပဲ”

အလေးနှင့်ပစ်ပြီး ပြောထည့်လိုက်ပြီ။

ပြောမှာပေါ့။

ရုပ်တွေက တိုက်ဂေါ်တွေဆိုတော့ သူတို့ကြိုက်တဲ့ ရုပ်မှမဟုတ်တာ။

ဖုန်းမြင့်က စိတ်လှုပ်ရှားလျှင် စကားနည်းနည်း ထစ်ပါသည်။

“ဂန္ဓမာတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်..ကျွန်တော်တို့ ချစ်..ချစ်...ချစ်နေလို့ပါ”

“အမလေးဟဲ့...ကိုယ့်ရုပ်မှကိုယ်အားမနာ၊ ဂန္ဓမာရေ...နင်ကြိုက်လား
သူတို့ကို...”

“No....ပါ နင်ရော”

“ကန်တော့ဆွမ်းပဲ၊ ကဲ..ကျွန်မတို့ ဘုရားကန်တော့မလို့
လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ကြပေတော့... နေဦး...ကျွန်မနာမည်က ပုန်းညက်တဲ့၊
နာမည်တောင် မသိဘဲနဲ့ လာကြောင်ချင်သေးတယ်အံ့ရော”

ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်း မသိတော့ ဟိုနှစ်ကောင်က ရှက်ရှက်နှင့်
တပ်ဆုတ်ပြီး ပြန်သွားပါသည်။

ဖိုးကျော်နှင့်ဇေယျတို့က သစ်ခွတို့နှစ်ယောက် နောက်ကိုအမီလိုက်ရင်း

“သစ်ခွနှင့်ပုန်းညက်”

လို့ မှားခေါ်ပါသည်။

သစ်ခွကလည်း အားကျမခံပင်

“သစ်ခွနှင့်ပုန်းညက်”

ဟု လိုက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်တို့ ချစ်တယ်”

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်တို့ချစ်တယ်”

“ဟာ...တကယ်နော်...တကယ်လား..အဖြေပေးနေပြီ ဟေ့ကောင်”

ယုဇနက အဖြစ်မှန်ကို သိသွားပါသည်။

ဟိုနှစ်ကောင်မှာ ထီးတစ်ချောင်းပါလာပြီး သစ်ခွခါးကို

သူ့ထီးကောက်က သွားထိနေလို့ ဟိုကယောင်နေခြင်းသာ။

“ရှင်တို့ရဲ့ထီးကြီးကို ဖယ်လေ.....သူကယောင်တတ်တယ်”

သူတို့ထီးကို လက်နှင့်ပြောင်းကိုင်ပါသည်။

အယော်မပြေသေးသော သစ်ခွက သူတို့လုပ်သလို သူမလက်ထဲက

ပိုက်ဆံအိတ်ပို ဟိုဘက်လက် ပြောင်းကိုင်ပြန်သည်။

“ဟဲ့...သစ်ခွ၊ နင်ကလည်း သတိလေးဘာလေး ကပ်ပါဦးဟဲ့”

“ဂန်းမသား....စလူးကောင်”

“ဟေ့ကောင် အခြေအနေမဟန်ဘူး...လစ်စို့”

သစ်ခွယောင်တာ နည်းနည်းကြမ်းလာလျှင် ကောင်လေးတွေ

လှည့်ပြေးနေကျပါ။

ဒီလိုနှင့်ပဲ ရိုးဂုဏ်စောင့်တဲ့ နွားချေးလေးပုံဟာ ဒီအတိုင်း

ပုံလိုကောင်းဆဲပင်။

အိမ်မှာ ရှုပ်နေတာပေါ့...

သူတို့ဟာသူတို့တင် ရှုပ်တာမဟုတ်....သူများကိုပါ လိုက်လိုက်ရှုပ်တာ။

*

ရိုးဂုဏ်နှင့်ဇာတ်မင်းသားသူငယ်ချင်း

လောကကြီးမှာ သူ့ duty သူ တာဝန်အကျေဆုံးဖြစ်သော နေမင်းကြီးက မနက်ကတည်းက ထွက်ပေါ်လာပြီးကောင်းကင်ကြီးက ကြည်လင်နေသောနေ့တစ်နေ့တွင် ရိုးဂုဏ်ထံသို့ အထူးဧည့်သည်တော်တစ်ယောက်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ရိုးဂုဏ်...သူငယ်ချင်း....ရိုးဂုဏ်”

ကားရေဆေးနေသော ရိုးဂုဏ်က ထိုအသံကို ကောင်းစွာရင်းနှီးနေ၏ ။ ။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ Giffini တံဆိပ်အင်္ကျီအကောင်းစားနှင့် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီဝတ်ပြီး...အပြတ်သားနားနေသာ မိုးသောက်ကို တွေ့ရသည်။ နေကာမျက်မှန်ကတော့ ပေါချောင်ကောင်းထင်တာပဲ။ (စိတ်ထဲရှိတာ ပြောတာပါ) ဒီကောင်က ဘယ်တုန်းကမှ အကောင်းစားသုံးတတ်တာမဟုတ်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မိန်းမတောင်မှ ပေါပေါပဲပဲထဲက ရှာယူမည်အကောင်။ သူ့အတွက်ပဲ သူရှင်းသည့်အကောင်။ ဒါကြောင့် ရိုးဂုဏ်က မိုးသောက်ဆိုရင် ပြူးပြဲနေအောင်ကို အမြင်ကပ်တာ။

“အမယ်....မင့်ပုံစံက အပြတ်လန်းနေပါလား...

ဘာတွေခွင့်တည့်နေတာလဲ ဟေ့ကောင်”

အနီးကပ်ကြည့်မိတော့မှ သူ့လည်ပင်းက ရွှေနှစ်ကျပ်သား ဆွဲကိုးကြီးကို မြင်ရတာ ။ လက်ခလယ်မှာလည်း...စိန်ကိုးလုံးပါတဲ့ လက်စွပ်ကြီးက တလက်လက်ဖြင့် ဗုဒ္ဓဟီးကိုဖြစ်လို့။ မျက်နှာ မှာလည်း မိတ်ကပ်ပါးပါးလိမ်းထားသေးတာ။ ဧကန္တ...ဒီကောင် လိုင်းပြောင်းသွားပြီထင်တယ်။

“ငါ့မှာကွာ....မင့်အိမ်ကိုရှာလိုက်ရတာ ၊
ငါအခုပြဇာတ်မင်းသားလုပ်နေတယ်ကွ...” “ပွင့်လန်း” ဆိုတဲ့ဇာတ်ထဲမှာ”

ရိုးဂုဏ်မျက်လုံးထဲမှာတော့နံပါတ်မှာ “3” “မမဖြစ်တဲ့ယုနေကိုသာပြေးပြီးမြ
ဒီကောင်
ဇာတ်မင်းသားမှန်းသိရင်ဟိုပွဲကြိုက်ခင်ကအိမ်တောင်ပေးပြန်ပါ့မလားမသိ။

“ဒါဖြင့်မင်းကဒီမှာဇာတ်လာကတာပေါ့”တစ်ယောက်ပခုံးတစ်ယောက်ဖ၊
မိုးသောက်က

“တစ်ပတ်တော့နေရမယ်ထင်တယ်”

ရိုးဂုဏ်က မိုးသောက်၏ လည်ပင်းနှင့် လက်ခလယ်ကို ထိုးပြရင်း

“မင်းတောင် တော်တော်စုဆောင်းမိနေပြီပဲ”

ဟု ပြောတော့ မိုးသောက်က ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်သည်။

“ငါ့များ အထင်ကြီးလို့ ရိုးဂုဏ်ရာ၊ စပွန်ဆာကောင်းကောင်းရ၊
ထားလို့ဝတ်နိုင်တာကွ”

ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း၊ ဒီကောင့်စိတ်ဓာတ်ကိုက
ဖနောင့်နှင့်ပေါက်ချင်စရာ။ ယောက်ျားကြီး တန်မဲ့နှင့်သူကများ စပွန်ဆာရှာ
ရသေးတယ်လို့...ရိုးဂုဏ်ကစိတ်ထဲ ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြစ်လာသဖြင့်

“ဒါဆို အဲလိုစပွန်ဆာမျိုး ငါ့လည်းဆယ်ယောက်လောက်

ရှာပေးစမ်းကွာ”

“အေး...အေး...ရှာပေးမယ်စိတ်ချ”

မိုးသောက်နှင့်ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက
ကွဲကွာသွားတာမို့ မတွေ့တာ တော်တော်ကြာပြီ။ ခုကျတော့
သူကဇာတ်မင်းသားဆိုပဲ....နာမည်ကြီးလား မကြီးလားတော့မသိပါ။ သူ့နာမည်ကို
ကျွန်တော်မကြားဖူးတာတော့ သေချာပါသည်။

“ရိုးဂုဏ် မင်းအစ်မ ဆင်တူလေးတွေရော အိမ်ထောင်ကျကုန်ပြီလား”

“အိမ်ထောင်ပြုဖို့များ သူတို့စိတ်ကူးထဲတောင် ထည့်ချိန်မရပါဘူးကွာ၊
အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး တွေလုပ်နေကြတာလေ”

“ဪ...ဟုတ်လား”

မိုးသောက်က အဟုတ်ထင်ပြီး အထင်တွေကြီးနေပုံရသည်။
အမြွှာနှစ်စုံရဲ့ အလုပ်ကြီးအကိုင် ကြီးဆိုတာ တစ်နေ့တစ်နေ့
ရန်ပွဲကျင်းပနေတာကိုပြောတာ။

ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း အောက်ထပ်မီးဖိုချောင်ထဲက
အသံတွေထွက်လာပြီ။

“ပုန်းညက်မှ...နှင့်ငရုတ်သီး နင်သွားထောင်းလေ...ဘာလို့
ငါ့ကြက်သွန်လာနွှာနေတာလဲ”

ဂန္ဓမ္မာအသံပါ။

ပုန်းညက်က

“ငါမှ ငရုတ်သီးမထောင်းချင်တာ...

နင်ထောင်းလိုက်လေဟယ်....တစ်ခါတစ်လေပဲဥစ္စာ”

“ငါပြောရင်လည်း နင်နာဦးမယ်...နင်ဟာလေ ငါ့ဟာဆို
ဘာမဆိုကြိုက်တယ်...နောက်ပိတ်ဆုံး ငါ့လင်တောင် နင်ကြိုက်မှာပဲ...
ကျိန်းသေတယ်”

“အယုတ်တမာမ...ဘယ်မလဲနှင့်လင်၊ လာပြီး ကပ်ကြွားချင်သေးတယ်၊
အဲဒီ လင်ပဲ နင်ရအောင် ရှာလိုက်ဦးသိလား။”

ဟောကြည့်...မရီသေးတဲ့ လင်အတွက်နှင့်များ ကြိုတင်ဘွတ်ကင်လုပ်ပြီး
ရန်ဖြစ်နေလိုက်ကြ တာ။ သူတို့အစား ရိုးဂုဏ်မှာ ရင်မောရပါသည်။

“အောက်ထပ်1,2,3,4 ခဏလာကြဦး၊ ဒီမှာ...ဧည့်သည်ရောက်နေလို့”

သူတို့ကို လှမ်းအော်ရင်း မိုးသောက်ကိုပါ တစ်ဆက်တည်း

“မင်း ဒီမှာပဲ တည်းမှာမဟုတ်လား...အေးဆေးပေါ့ကွာ”

“အဆင်ပြေပါ့မလားကွ မင်းအစ်မတွေနဲ့ အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်”

ဧည့်သည်ဆိုလို့...စပ်စတက်လာကြသော အစ်မလေးယောက်မှာ
မိုးသောက်ကိုလည်းမြင်ရော ပြူးတူးပြတ်တွေဖြစ်ကုန်ပြီး သိသိသာသာရော...
မသိမသာပါ လှမ်းပြီးရှိုးတော့တာပါပဲ။

“သူက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မိုးသောက်...တဲ့၊ နံပါတ်3ရေ... သူက
ဇာတ်မင်းသားလုပ်နေတာ နော်”

ယုဇနကို ဦးတည်ပြီး ပြောလိုက်တော့

“ဟယ်..ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မောင်လေးကိုချောပါတယ်
လို့ကြည့်နေတာ...မမတို့က ညလုံးပေါက် မိုးတလင်း အားပေးမှာနော်...
နောက်လက်ဆောင်ပေးဖို့ မမေ့နဲ့သိလား။”

“ကိုယ့်အစ်မတွေပဲဗျာ...ပေးရမှာပေါ့”

“သဘောကောင်းလေးတွေ”

ယုဇနရဲ့ချီးမွမ်းဦးကာတွေက ချဲ့လို့ကုန်နိုင်မှာမဟုတ်တော့။

“ကဲ..သူက ဒီမှာတည်းမှာနော်...ဟင်းကောင်းကောင်းလေး
ချက်ကျွေးလိုက်ပါဦး”

“စိတ်ချ..ချက်ကျွေးဦးမှာ”

တန်းစီပြီး အောက်ထပ်သို့ပြေးဆင်းသွားကြသည်။

အမေနှယ်ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလိုသမီးတွေ မွေးထားသလဲ မသိပါ။ အကုန်လုံး
ပေါတာမတွေချည်းပဲ။ ခုလည်း အဖေနှင့်အမေက ရန်ကုန်သွားတာမို့ သူတို့တွေ
သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေပါတော့သည်။

*

ကျွန်တော့်အစ်မတွေ ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်းလေးကို
ဧည့်ဝတ်ကျေလိုက်ကြတာများ ပြောပါတယ်...

မိုးလင်းပြီဆိုတာနှင့် မင်းသားအိပ်ရာအထကို စောင့်ပြီး
မျက်နှာသုတ်ပဝါပေးတဲ့လူနှင့်၊ သွားတိုက်တံနဲ့သွားတိုက်ဆေး ယူပေးရတာ နှင့်၊
မင်းသားအကြိုက် လက်ဖက်ရည်ကျောက်ပန်းတောင်း ဝယ်ပေးထားသူနှင့်
ထမင်းကြော် ကြော်ပေးရတာ နှင့် မျက်စိနောက်လောက်အောက်ကို အကဲပိုကြ
သည်။

သူတို့ကသာ ဝီရိယပိုနေတာ...ဟိုကောင်ကဖြင့်
နေလုံးသူ့ဖင်ထဲဝင်တာတောင် ထနိုင်တာမ ဟုတ်ပါ။ မင်းသားတော့ မင်းသားပဲ...
ဒါပေမယ့် သူက နောက်ထွက်မင်းသားတဲ့လေ...။

နောက်တစ်ခုက မိုးသောက် မျက်နှာသစ်ပြီး လိမ်းလိမ်းနေတဲ့ ဆေးရည်ကို အမြွှာနှစ်စုံက သိပ်သိချင်ကြသည်။ ကျွန်တော့်ကို ခဏခဏ ပြောနေတာက

“ရိုးဂုဏ် ... မိုးသောက်လိမ်းတဲ့ ဆေးရည်လေးက ဘာလဲဟင် ... သူပြောတော့ အသားအရေလှအောင် လိမ်းရတာ ဆိုပဲ ... ငါ့မျက်နှာကိုကြည့်ပေးပါဦးဟယ် ... တင်းတင်းရင်းရင်းလေး ရှိပါသေးတယ်နော်”

ဂန္ဓမာက အားတက်သရောမေးတော့ ယုဇနက

“မျက်လုံးအောက်မှာတွေ့လား ... သဘာဝက မျက်မှန်က ထွက်လာပြီ... အသားရေလေး ဘာလေး ဂရုစိုက်ဦးလေ”

“အံမယ် ... နင့်အသားအရေကမှ ခြောက်သွေ့နေတဲ့ ဥစ္စာ”

“အမယ်လေး.... တစ်လတစ်ကြိမ် ပေါင်းတင်ထားတာ ဘယ်လို ခြောက်ရမလဲ ... ဒီလောက် စိုရဲနေတာများ”

ဒီလိုနှင့်ပဲ ရန်ပွဲတွေ ဆက်သွားပြန်သည်။ ကြားထဲက နားညည်းမခံနိုင်တဲ့ ကျွန်တော်က မိုးသောက်ကို မေးပေးရပါသည်။ သူပြောတာက Toner ဆိုပဲ။ သိသွားတော့လည်း အငြိမ်မနေပါ။ ဂန္ဓမာတို့ အတွဲက ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတတ်ဖူးတော့ နာမည်ကြားတာနှင့် တင် သိနေပြီး ယုဇနတို့ အတွဲက မသုံးဖူးတော့ ကျွန်တော့်ကို ရှာဝယ်ခိုင်းပါသည်။ အဲဒီ မှာ စတွေ့တော့ပါပဲ။

မြို့ထဲက စတိုးဆိုင်လေးမှာ ကျွန်တော် ဝင်မေးပေးသည်။ ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးက ဘာယူမလဲဟု သုံးခါတိတိမေးသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း Toner ဟု သုံးခါ တိတိ ဖြေရသည်။ အဒေါ်ကြီးက ဟိုရှာ သည်ရှာလုပ်ပြီး ဘူးသေးသေးလေး တစ်ဘူးကို ယူလာပေးသည်။ Dettol လို့ ဘူးပေါ်မှာ ရေးထားသည်။ မြင်တော့ မြင်ဖူးသလို ရှိသား ဒါနဲ့ သေချာအောင် အဒေါ်ကြီးကို ထပ်မေးကြည့်တော့

“အဒေါ်ကြီး... ဒီဟာက Toner သေချာလား”

“နှစ်ထောင့်ရှစ်ရာကျတယ်”

တဲ့ ကောင်းရော အမေးတခြား အဖြေတခြားနှင့် နားများ

လေးနေလား မသိ။

သူပြောသလိုပင် နှစ်ထောင့် ရှစ်ရာပေးပြီး ယူလာခဲ့ရသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ယူဇနနှင့် သစ်ခွက အလုအယက်ကို လာယူကြသည်။ ဘယ်မှာ

ပြဿနာ စတတ်သလဲဆိုတော့ မျက်နှာသစ်ပြီး သူတို့ မျက်နှာမှာ

မိုးသောက်လိမ်းသလို ဆေးရည်ဆွတ်ပြီး သုတ်လိမ်းကြသည်။ အိုး...

ဘာပြောကောင်းမလဲ ... တစ်အိမ်လုံးမှာ Dettol အနံ့တွေ ထထောင်းထောင်းထလို့။

မိုးသောက်က ဘာမေးတယ်ထင်သလဲ။

“မင်းတို့အိမ်သာမှာ ဆေးဖျမ်းထားတယ်နဲ့တူတယ်..အနံ့ကြီးက

အော်ဂလီ ဆန်စရာကြီး”

တဲ့ ။ ကျွန်တော့် နှခေါင်းက ရှုံ့ပွရှုံ့ပွ ဖြစ်လာပြီးနောက် မိုးသောက်အား

“ဟေ့ကောင် ... D.e.t.t.o.l ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲကွ”

“အေးလေ ... ငါ အခုနက ပြောတဲ့ဟာပေါ့၊ မင်းက ဒါလေးတောင်

မသိဘူးလား”

“သွားပါပြီကွာ”

ကျွန်တော့်မှာ ယူဇနနှင့် သစ်ခွထံ အပြန်ပြေးပြီး ရေချိုးခိုင်းရသည်။

ယူဇနက

“ရိုးဂုဏ်ရေ ... နင်ဝယ်လာတဲ့ Toner က အနံ့လေး တစ်မျိုးပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီ အနံ့ကြောင့်ပဲ ရေမြန်မြန်ချိုးလို့ ပြောနေတဲ့ဟာ ”

သစ်ခွက တစ်မျိုး

“ဒီအနံ့ကို ငါကြိုက်တယ်ဟဲ့ ... တစ်မျိုးလေး”

ဪ စိတ်နှယ် တော်တော် ညစ်ရပါလား၊ ဒီအစ်မတွေများ

အရိပ်ပြလို့အကောင်မထင်။

ယုဇနက ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်မည့်အရေး မဝင်သေးဘဲနှင့် ရိုးဂုဏ်ကို
အောင်သွယ်လုပ်ခိုင်းပါသည်။

“မောင်လေး မမ ဘယ်လောက်ထိ အပျိုစစ်လဲဆိုတာ နင့်သူငယ်ချင်းကို
သိသိသာသာရော မသိမသာပါ ပြောပြပေးနော်။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒီလို တန်ဖိုးရှိတဲ့
အပျိုစင်ဆိုတာ ထမင်းထုတ်ရွက်ပြီး လိုက်ရှာတောင် ထမင်းပဲ သိုးသွားမယ်
တွေ့မှာမဟုတ်ဘူးဟဲ့”

သူပြောတာကို နှာခေါင်းပိတ်ပြီး နားထောင်နေရသည့် ဒုက္ခက
မသေးလှ။ သစ်ခွက

“ရိုးဂုဏ် သူပဲ အပျိုစစ်တာကျနေတာပဲနော်၊ မမလည်း စစ်တာပဲ ..
လုံးဝရေမရောဘူး ဟဲ့ ဟဲ့”

“အေးပါ .. ငါ့အစ်မတွေ ရေမရောမှန်း သိပြီးသားပါ..လောလော ဆယ်
ရေအရင်ချိုးလိုက် သွား .. လိမ္မာတယ်”

သူတို့တွေ ရေချိုးခန်းထဲ ကိုယ်စီဝင်သွားမှ ကျွန်တော့်မှာ
ဟင်းချနိုင်တော့သည်။ ဒါတောင် မိုးသောက် ဒီနေ့ပြန်မယ်ဆိုတာသူတို့
တွေကိုအသိမပေးရဲ။ခဏနေရင် မိုးသောက်ကို သူတို့ ဇာတ် အဖွဲ့ တွေရဲ့
စုရပ်တွေကို လိုက်ပို့ ပေးရမှာ။

သူ့ ကို ဆီလေးတစ်ပုံးလောက် ပေးလိုက်ချင်ပေမယ့်
သိပ်တော့မသထာပါ။ ဒီကောင့်မှာကအစ်မလည်းမရှိ နှမလည်းမရှိတော့

ပေးချင်စရာမှမရှိတာနော်။ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်အိမ် ပေါ်မှာအလကားတင်
ကျွေးထားတာတောင်မှလွန်လှပြီ။

*